

Listening

71

Obsah

Úvodník	3
Deníček z Tater	4
#VyjdiVen	10
Můj Medvídek	11
Maturita 2018	12
The Stolen Spear	13
Kreativní slovník z primy	14
Fotodeník: Úryvky z kulturně historického kurzu v Praze	14
Sulané: Návrat temnot	18
Anglie 2018	23
Haiku	24
Living in America	25
Obrázek z cyklistů	26
Psací stroj	27

Vážení čtenáři,

je to opět tady. Čas nekonečného válení se na slunci, sportování, profesionálního dovolenkování, povoleného lenošení, cestování, také hraní videoher v obýváku, ale i čas porušování zemských fyzikálních zákonů, co se týče lidí v MHD, čas pohledů na půvabné dámy pyšníci se svým poprsím a v neposlední řadě čas vřiskajících dětí na plážích, podobných těm na Maledivách, někde v lese za Libercem. Zkrátka čas prázdnin. Možná, že se ale o prázdninách budete nudit a nebudete mít co číst, a proto jsme se vás rozhodli zachránit spoustou proteinů v podobě L(1)ušťenin, protože není nic lepšího než se ve třicítkovém vedru pořádně nacpat. Asi si říkáte fuj, čočková polívka a hrachová kaše, ale nebojte se, tady se jedná o nóbl hráškové purée, které si můžete dát jedině v luxusní restauraci. Toto číslo je totiž nabitě studentskou tvorbou, a to i z pera (klávesnice) mladších ročníků, aby si starší mohli poplakat nad takzvanými „good old days“, zavzpomínat na časy, kdy psali jen dva trimestrální testy a tím pádem měli i spoustu času na své vlastní psaní. Tím se dostávám k poslední, ale neméně důležité, myšlence tohoto editoria: novou šéfredaktorkou Luštěnin bude příští rok Eliška Košťálová, která má už i na tomto čísle obrovský podíl, za což bych jí chtěla poděkovat. Nejspíš si změny ani nevšimnete, my dvě jsme totiž téměř identické a lidé mají kolikrát problém nás rozeznat. Ale Eliška umí na rozdíl ode mě vařit, takže se vlastně máte

na co těšit. Přijde tedy nová, ještě chutnější éra luštěnin. Předtím bych vám ale chtěla popřát krásné prázdniny, užijte si je a regenerujte s luštěninami v rukou!

Anna Tábořská

Šéfredaktor:

Anna Tábořská

Redakce:

Matěj Hájský

Eliška Košťálová

Romča Pacáková

Do tohoto čísla přispěli:

Zuzana Bednářová

Jan Cýrus

Sára Magdová

Matouš Pikous

Eva Rydvalová

Studenti sekundy

Zuzana Vacková

Jazyková korektura:

prof. Anna Zelenková

Sazba a grafika:

Jan Wollmann

Titulní stránka:

Eva Rydvalová

Obrázky uvnitř čísla:

Eva Rydvalová

Deníček z Tater

Neděle

V neděli třetího června, v půl osmé večer, jsme se všichni sešli na autobusovém nádraží. Kupodivu vážně všichni a vážně na čas, což nám ale nakonec k ničemu moc nebylo, protože kvůli uzavírkám a nucené pauze řidiče měl autobus asi tři čtvrtě hodiny zpoždění. Potom, co nám bylo profesory oznámeno, že asi nestihneme vlak z Prahy, že asi pojedeme vlakem bez lehátek, nebo vlakem v pět ráno, se začala třídou šířit lehčí panika. Mělo to ale i své výhody, Bětě stihla maminka dovézt zapomenutý zubní kartáček a Markovi zas

rodina dopravila kytaru. Zároveň jsme měli štěstí na asi nejochotnější stewardku, která se všemožně pokoušela zařídit, abychom vlak stihli. Už během čekání se projevila nenažranost naší třídy, jelikož se začaly vytahovat řízky a spousta dalších svačin, které původně byly určeny až na cestu. Pro odlehčení situace jsem se zeptala stewardky, jestli jako odškodné za zpoždění dostaneme druhou čokošku zdarma. Prý klidně tři. Nicméně jsem vážně nečekala, že hned poté, co se autobus rozjede, bude stewardka hledat slečnu v kloboučku a ponese jí slíbenou čokoládu. To bylo více než milé.

Bylo to na minuty. Na zastávku autobusu v Praze jsme dojeli pár minut před odjezdem

posledního metra, kterým bylo možné stihnout vlak do Liptovského Mikuláše. Přestup v metru byl taky dost natěsno, stejně jako cesta z metra na vlak. Prostě nám nezbývalo, než s obrovskými batohy, plnými jídla, poklusávat všude možné mezi turisty. Ale co je hlavní, vlak jsme stihli!

V každém kupé bylo šest lehátek, byli jsme rozházení někdy po třech, někdy po pěti, někteří měli to štěstí a byli společně po šesti. My byli v jednom kupé tři ze třídy, pak jedna milá slečna a pak dvě, ne už tak milé, starší dámy. Hned jak jsme vlezli do kupé, bylo jasné, že to nebude žádná sranda. „Šak môžeš ísť hore, či?“ „Jo, asi môžu.“ „Jak nemôžeš?!“ „Vždyť říkám, že můžu...“ Tímto jsme přišli o nejpohodlnější lehátko ve spodním patře. Tomu by ještě jeden rozuměl, že se babičkám nechtělo lézt bůh ví kam. Skoro jsme si ani nestihli povléct postele a vytahat batohy, když dámy začaly zhasínat, zamykat a chystaly se ke spánku. To už začala být trošku bojovka. Jelikož vlak nepatřil mezi nejmodernější, neměl klimatizaci, nabízely se dvě možnosti. Buď ve vlaku všichni umřeme horkem a nedostatekem kyslíku, obzvlášť holky v nejvyšším patře, nebo budeme poslouchat stížnosti dam z nejnižších pater, kterým byla ohromná zima (z nějakého důvodu je nenapadlo se přikrýt dekami, které jsme jim všechny ochotně nabídly). Zvolily jsme druhou variantu. Před spaním jsme ještě slyšely, jak se ob-kupé vesele vyhrává na kytaru a tiše jsme záviděly. Naštěstí jsme

všechny tři, možná až na Kačku, celkem rychle usnuly.

Pondělí

Ve vlaku jsem naspala mnohem víc hodin než jsem čekala. Tak jsme si tedy brzo ráno sbalily svých pár švestek, převezly naše milé spolujezdkyně a zmizely do víru velkoměsta zvaný Liptovský Mikuláš. Přivítal nás vábný smrádek a přesunuli jsme se na autobusovou zastávku do Demanovské Doliny. Po příjezdu do malebné vily Gitka se profesori radostně přivítali s majiteli a většina mých spolužáků padla vyčerpáním do postele. Po vydatném šlofíku jsme se uráčili zabalit a vypravit se na túru. Už na začátku jsem slyšela poznámky typu: „Mě bolejí nožičky!“ nebo „Tyvado to je horko!“. S velkým úsilím jsme se vyškřábali na hřeben. Do té doby jsem se držela v zadní skupince, protože jsem si ještě chtěla vyfotit své spolužáky skákající přes padlý strom, ale když jsem zjistila, že pan profesor Jansa vpředu povídá biologické zajímavosti, nemohla jsem si to nechat ujít. Byla to vyčerpávající cesta. To nás ještě ujišťovali, že to je ta nejlehčí, kterou půjdeme. Po krásné vyhlídce jsme se vydali na cestu zpátky. Šli jsme malinkatou cestičkou jako kachničky za sebou, až jsme došli zpátky na naše krásné ubytování. Večer nás čekal krátký proslov co dělat a co ne, pár referátů a šlo se spát.

Naučené rostliny: Devětsil, Úročník, Lýkovec jedovatý, Dryadka osmiplátečná, Orchidej běloprsá

Úterý

Všichni jsme vynervovaní. Už od včerejška je nám totiž vyhrožováno, že dnes nás čeká nejhorší trasa. Ten dlouhatánský a vysoký hřeben. Chystáme se psychicky i fyzicky a sbíráme odvalu. Kousek cesty jdeme sice po upravené pěšině podél silnice, zanedlouho ale zabočíme a napojíme se...no, na něco, čemu by se možná dalo říkat cesta, kdybychom tak třetinu času nešli potokem. Bylo to do kopce. Tak moc do kopce, že už si na to ani radši nevzpomínám. Ale všichni jsme byli stateční a věděli jsme, jak velký kus cesty máme ještě před sebou, takže, ač rozdělení na tři skupinky, jsme šlapali a nedržkovali. Nebo alespoň ne moc a ne v blízkosti pana profesora. Když jsme překonali tuhle část cesty, čekalo nás další milé překvapení – vykáčená stráž, odkud ale stromy ještě nebyly odklizeny. Takový vyšší level překážkové opičí dráhy. Ještě, že máme ve třídě gentlemany. V tomhle duchu se nesla většina cesty až do chvíle, kdy Terka začala ječet, že musíme zastavit. Zastavili jsme. Terka pořád křičela. Pořád jsme stáli. Až po chvíli se dopředu donesla informace, že má Běta něco s kolenem a za další chvíli byla informace obohacena o to, že si koleno vyhodila. Předek čekal, až se dobelhá zadek s Bětou, která vypadala vážně nezdravě a sotva chodila. Sedli jsme si na oběd a řešilo se, co dál. Během řešení Kačka Bětino koleno zafixovala takovým způsobem, že by se znovu nevyhodilo, ani kdyby moc chtělo. Taky Bety všichni nutili svoje jídlo a vůbec, všechno co

měli, takže po chvíli začala být dost vybíravá a probíhaly hlášky typu: „Hmm, hroznovej cukr, nebo lovečák?“. Tahle část výletu dokazuje, že celý kurz v Tatrách byl vážně jen o jídle, úrazech, lécích, vzájemné solidaritě a pomoci. Po zajištění Bětina kolena a plného břicha jsme vyrazili zpátky na chatu. I když jsme přišli o ta největší panorámata, nikoho to moc netrápilo. Už jsme plánovali, jak se vyvalíme na deky u chaty, budeme hrát na kytary a tak dále. Když jsme po hodině chůze další řekou dorazili na silnici, která už pomalu vedla na chatu, a pak na onu vysněnou chatu, bylo celkem veselo. Rozdělili jsme se do tří týmů – proaktivní turisté v čele s panem profesorem Jansou šli na procházku, my, nenažraní, jsme se vydali na večeri dvě hodiny před oficiální večeri s tím, že dvě určitě zvládneme. Třetí tým zůstal na chatě, kde tvořil umělecké hodnoty v podobě akrobatických a tanečních kreačí, skládání písni, zpěvu a hry na kytaru. No, nejnáročnější den kurzu jsme si celkem užili.

Statečně jsme zvládli večeri (někteří tedy i dvě), po které už klasicky probíhaly prezentace referátů. Srandy kopec, jako každý večer. Po odprezentování se ještě přihlásili o slovo profesori. Ten den měla totiž Sárinka narozeniny, což bylo potřeba alespoň trochu oslavit. Kromě skvěle zazpívané narozeninové písni dostala ještě sušenku od paní profesorky, což vřdycky potěší, a vlastnoručně natrhanou kytici od pana profesora Jansy. Bylo to docela dojemné. Pak už jsme jen sesedli kolem ohně,

hráli, zpívali, opékali chleba a postupně se trousili spát. Po tom náročném dni jsme toho měli plné zuby.

Středa

Dneska jsme se probudili do poněkud ponuré a sychravého počasí. Vyvalili jsme se z postýlek a beze spěchu jsme mířili na snídani. Venku nás s vřelou náručí přivítal vlhký vzduch a všem nám bylo jasné, že dneska bude pršet. To nás ovšem příliš nerozhodilo, jelikož nás čekal odpočinkový den a každý přece ví, že neexistuje špatné počasí, pouze špatné oblečení. Po snídani jsme vyrazili ve směru Demänovskej jaskyne slobody. Před vstupem nám bylo spulohoralkyní sděleno pár informací o jeskyni, což bylo vcelku příjemné, jelikož zdejší průvodkyně nám toho příliš neřekla. Naše první zastávka v jeskyni byla v Janáčkově Dome, která je stará přibližně 300 tisíc let. Rozprostíral se tu obrovitánský stalagnát připomínající barokní sloup. Dále jsme viděli zurčící Smaragdové jezírko a v Královské síni Zlaté jezírko. Po celou prohlídku jsme obdivovali krásu jeskyně s její sintrovou výzdobou. Sintr je sekundárním krasovým jevem. Jedná se o opětovné vysrážení rozpuštěného vápence a jeho návratu do pevného skupenství, tedy sintru. To byly všechny ty krápníky, rozdělené na stalagnáty, stalagmity, stalaktity, ale i brčka - stalaktity v prvotním stádiu. Ukázali nám i jevy o kterých jsem nikdy dřív neslyšela např.:

sintrové záclony, povlaky a kůry. Zbarvení dané sintrové výzdoby je ovlivněno příměsí železa nebo manganu a jiných. Naši prohlídku jsme zakončili v nejnvýše položeném domě, zvaném cintorín. Sice tu našťestí nikdo nezemřel, ale kdysi se tu zřítíl strop i s krasovou výzdobou. Postupně jsme se vynořili do jasného dne, který až tak jasný nebyl, protože nám začalo pršet. Pod střechou jsme vybalili svačiny, a jelikož to nevydalo, že by nás déšť chtěl přestat oslňovat svojí přítomností, vyndali jsme si i pláštěnky. Musím říci, že co pláštěnka to originál, ale jedna u mě vedla. Byla průhledná se špičatou kapucí. A tak jsme se, sice okruhem ale přece, vypravili nazpátek na Gitku. V čele výpravy byl Gandalf a v průvodu za ním spousta barevných světýlek. Cestou jsme sice nepotkali Seiferta ani Vančuru, ale devětsil tam byl. Rostl tam v docela hojném množství. Nejen on, ale i růže divoká a mnoho jiných rostlin, na které si teď nevzpomenu. Vrátili jsme se do Gitky a jako obvykle na šestou jsme šli na večeri. Naše české přísloví “rána k vráně sedá, rovný rovného si hledá” se projevilo u našich stolů. Zatím co u prostředního stolu se nejedlo skoro vůbec, jelikož si prošli jistými střevními potížemi, a u prvního stolu se jedlo normálně, tak u našeho stolu jsme při odchodu z restaurace hlásili: „Pfff, ten desátý knedlík už mi stačil.“ Řekla bych, že našemu dozoru jsme u večere poskytli vcelku dobrou zábavu. Večer nás čekalo ještě několik prezentací a pak noční a trochu povídací klid.

Čtvrtek

Od rána všichni ve stresu. Chopok je přeci jen docela velký kopec. Když jsem tak koukala ven, nevypadalo to na příznivé počasí. Vytáhla jsem tedy svou fešnou pláštěnku a psychicky se připravovala na vejšlap. Před chatou v 7:50 nám bylo oznámeno, že kvůli deštivému počasí na Chopok nepůjdeme a místo toho nás čeká výlet do skanzenu. Jenom cesta tam trvala dvě hodiny. Obdivovali jsme krásy skanzenu, zahráli si divadlo, ochutnali místní jídlo (vysušená klobása) a jeli zase zpátky. A protože jsme toho moc nenachodili, šli jsme se projít k jezeru, udělali pár fotek, jak krmíme kachny a šli zpátky. Večeře byla dobrá. Ani mi nebudete věřit jak! Obalovaný sýr s masem na jedné špejli s bramborem a tatarkou? Ano, prosím. Večer jsme si poslechli další sadu referátů, ukázali fotky, zazpívali a šli spokojeně na kutě.

Naučené rostliny: Upolín, Plesnivec

Pátek

Přijít to muselo a bylo to tu. Náš poslední den v Nízkých Tatrách. Po poslední snídani, kde na nás čekali párky, jsme si uklidili pokoje, udělali několik společných fotek i s majiteli hotelu a vyrazili s plnou bagáží do Delmanovské jeskyně, tentokrát Ledové. Naše několikakilové batůžky jsme si uložili do boxů a čekali na začátek prohlídky. Průvodce přišel a vypadal poněkud zmaten. Podíval se na nás a pravil „rodinky ... a skupinky vstupujte

prosím za sebou“. Náš velitel se na nás otočil a pravil „jdeme, rodinko“, a tak jsme vyšli vstříhc hlubinám další jeskyně. Při vstupu jsme byli poučeni o tom, co smíme a co nesmíme a proslov byl zakončen slovy „ještě vám to shrnu, kromě chození a dívání nesmíte nic“. Také jsme byli ubezpečeni, že komu je zima, tak se nemusí bát, protože dole bude ještě větší. Nelhal, byla. Nejdříve jsme opět procházeli sintrovou výzdobu a byla nám představena místní sova, stalagmit, který se vyjímal uprostřed jeskyně. Průvodce podotkl, že ruští turisté říkají: „toto nie sova, to je Lenin“. Bylo nám řečeno, že jeskyni kromě hmyzu obývá také několik druhů netopýrů např. Netopýr večerní, pobřežní, či řasnatý. Pokračovali jsme do Jánošíkova domu, protože „co bychom to byli za jeskyni, kdybychom tu neměli Jánošíkův dom.“ S tímto komentářem stručně navázal na příběh o Jánošíkovi a já vám ho naťuknu také.

Jánošík byl povstalcem a zběhem proti Habsburské moci, později zbojníkem a národním slovenským hrdinou, který chudým bral a bohatým dával. Byli mu přisuzovány magické schopnosti a pozěji se objevil v nejednom uměleckém díle. Za loupeže byl popraven v Liptovském Mikuláši nabodnutím na hák.

Postupně jsme prošli do ledovcové části jeskyně, do Velké síně. Ledovcová výzdoba byla nádherná, ale musím podotknout, že dole v jeskyni byla skutečně kosa. Venku jsme si připadali jako v sauně. Po vydýchání se jsme

pokračovali na autobus do Liptovského Mikuláše. V Liptovském Mikuláši jsme na stanici my holky dostaly privilegium a nechaly jsme si zde velké batohy. Pánská část výpravy sice koukala poněkud závistivě, ale neměli na výběr. Myslím ale, že než batohy, jim spíš vadilo na nás čekat. Dostali jsme rozchod, takže kafe ani zákusek nás neminuly. Na náměstí se nacházel římskokatolický kostel svatého Mikuláše, přímo zde byl prý Jánošík popraven. Následovala krátká jízda vlakem, a na zastávce už byli o batohy připraveni i mládenci. Vyrazili jsme k travertinům a do termálů Bešenová. Tam jsme se namáčeli a proháněli v tobogánech a teplých i studených bazénech asi dvě hodiny. Následně jsme trochu vyběhli krámkem s ovčími sýry. Kupovali jsme hlavně korbačiky a bryndzu. Prodavač rozhodně nevypadal nešťastně. V Liptovském Mikuláši jsme čekali na vlak do Prahy a na nádraží jsme se neobešli bez místní kulturní vložky. V hale ležel jistý nevábně vonící džentlmen. Ať jsme od něho seděli jakkoliv daleko, naše nosy byly stále příliš blízko. Venku to bylo lepší jen dočasně. Přišli podobní jedinci a předváděli všelijaké neidentifikovatelné tance a sport zvaný hod podpatkem. Mezi tradiční slovenské sporty ovšem nepatří, je to spíš mezinárodní sport provozovaný určitými skupinami v nočních hodinách. Po intelektuálním rozhovoru s několika jedinci jsme se rozhodli, že naše nosy přece jen něco vydrží. Naštěstí nemusely dlouho, vlak už přijížděl. Cesta nazpět byla o moc příjemnější než cesta tam. Kromě toho,

že v kupé jsme byli sami a bylo v mnohem lepším stavu, tak jsme tentokrát na vlak ani nemuseli běžet. Inu, co víc si přát. Na dobrou noc jsme dostali i pohádku. Co pohádku, dokonce dvě. První vám povím celou, nebyla dlouhá. „Na vrbě seděl chlap, otevřel hubu a zas ji sklapl.“ a PRÁSK dveřmi. Krátká a úderná, to se musí uznat. Ta druhá byla poněkud poklidnější, ale tu vám nebudu vyprávět celou, tu znáte. Začíná takhle „Povídám, povídám pohádku ...“. O dnešku už vám víc nepovím, protože já po těch pohádkách usnula a panečku, to se spalo.

Sobota

Po výstupu z vlaku jsme obdrželi všichni lístky a naše vedení se jako obvykle ujišťovalo, že víme, co a jak. Kam jedeme, jak se cvakají... S úsměvem jsme odvětili, že to cvakání jízdenek bychom si potřebovali zopakovat. Načež jsme dostali instrukce: „takhle vezmete jízdenku, a zatímco jí budete cvakat, řeknete Černý most, aby ta jízdenka nebyla zmatená a věděla, kam jedeme.“ Já jsem to tak udělala, nevím, jestli tomu mám věřit, ale když to pan profesor říkal, tak to tak bude. Až pojedete vlakem, udělejte to tak také, ať tu nemáme svět plný zmatených jízdenek. Na Černém mostě jsme ještě chvíli čekali na autobus do Liberce. Když přijel, tak jsme se od profesorů dozvěděli, že je rozbitý kávovar. Dozvěděli jsme se to takto: „nevíme, jak a kdy jste to zvládli rozbit, ale zase vy, to vám nedarujeme“. Možná, že přece jen jsme lehce

specifická třída. V Liberci jsme se rozloučili a byli jsme vyloženi do náručí našich bližních. Tak jako tak kurz skončil a já končím také.

*Zuzana Bednářová, Romana Pacáková,
Eva Rydvalová*

#VyjdiVen

„Hele, slyšelas vo tý studentský stávce?“

„VyjdiVen myslíš? Jo, slyšela, ale je to pozejtří.“

„To zvládnem.“

A tak to začalo. Takhle vzniklo, že do toho půjdeme taky, že nám na zorganizování dva dny stačí. O co vlastně šlo a stále ještě jde? O výstražnou stávku studentů s názvem #VyjdiVen, jejímiž organizátory byli primárně dva studenti DAMU, nicméně se k nim velice rychle přidalo mnoho lokálních organizátorů, kteří zařizovali stávkování ve svých městech. Ven se vyšlo ve čtvrtek 15. března. Datum rozhodně nebyl zvolen náhodně, tento den je totiž Mezinárodním dnem proti policejní brutalitě. Hlavními body této stávky byly následující požadavky: Aby prezident České republiky splnil ústavní povinnost jmenováním premiéra, který nebude trestně stíhaný a získá podporu. Aby vláda v demisi nekonala zásadní a personální kroky a nevytvářela nové ústavní pořádky. Aby Senát důrazně vystoupil proti nedodržování ústavních zvyklostí.

V pravé poledne proto vyšly tisíce studentů před své školy, sešly se na univerzitních

náměstích či na náměstí Václava Havla, aby vyjádřily svůj nesouhlas s momentální politickou situací. Nejen, že se společně sešlo obrovské množství lidí (a nejen studentů!) se stejným cílem, ale součástí stávky bylo i podepisování výzvy #VyjdiVen, která byla následně předána Senátu.

V Liberci se spousta studentů, maminek i seniorů sešla na Univerzitním náměstí TUL. Už ten pocit, že nás je tam tolik a že nám jde všem o to jedno, byl neskutečný. A pak to přišlo. Projevy studentů, kteří mají chuť a energii bojovat za změnu, protože se pokouší poučit se z minulosti, projevy seniorů, kteří studentům děkují, protože vědí, kterým směrem máme našlápnuto. Mezitím stovky lidí, kteří chtějí podepsat výzvu, až málem nestačily podpisové archy. A nakonec, pro několik z nás nejspíš nejsilnější moment, společné zpívání české hymny stovkou lidí, kteří se předtím nikdy neviděli. V tu chvíli bylo ale ve vzduchu cítit jakési spojení, semknutí, síla. Byl to neskutečně dojemný a motivující okamžik.

Po samotné stávce probíhalo Studentské fórum v kavárně Varšava, kterého se však neúčastnili jen studenti. Horlivě jsme debatovali o celé stávce a především o reakcích veřejnosti, které často nebyly příznivé. Po tom, co jsme si přečetli, že ani nevíme, proč stávkujeme, že jsme jen líní sedět ve škole, natož pracovat a že bychom měli být zticha, začalo nadšení opadat. Avšak ti, kteří už mají studentská léta za sebou, nám byli motivací a podporou. Neustále dokola nám opakovali, že to nesmíme vzdát, že studenti byli a budou

jednou z největších hybných sil v dobách, kdy je třeba dát veřejně vědět o problému.

A k čemu to vlastně všechno bylo? K tomu, že se 24. dubna konala debata u kulatého stolu mezi senátory a organizátory #VyjdiVen. K tomu, že se petiční výbor shodl na tom, že je výzva opodstatněná, že oceňuje občanskou aktivitu mladých lidí, že nás bude podporovat a že téma bude ještě předneseno na jednání Senátu. Mimo jiné se díky této stávce seznámilo obrovské množství lidí se stejným zájmem, a protože víc hlav víc ví, začalo se konečně něco dít. Spousta lidí se dozvěděla mnoho nových věcí (my rozhodně!) a začala se zajímat o regionální i celostátní politiku. Hlavní organizátoři objíždějí regiony, aby informovali všechny, kteří mají o aktuální dění a budoucí vývoj zájem. My sami se scházíme, o věcech debatujeme a plánujeme, co dál. Semkli se vysokoškoláci, gympláci i učňáci, přestože to pro některé z nich nebylo vůbec snadné. A za to velké díky!

Romana Pacáková

Můj Medvídek

Ozvalo se „Dobrou noc, zlatíčko!“ a dveře se zavřely. Je tu tma a z mého pokoje je náhle ta samá noční můra. Za okny se třesou větve a venku řádí bouřka. Co je to tu za podivné zvuky, snad nic, možná hrom? Ne, ne, to není on! Vidím ho, sedí tam jen tak a sleduje mě, ta plyšová zrůda! Zablesklo se. Zase se mě snaží dostat z postele. Uhodil hrom až se dům zatřásl. Snažím se křičet „Pomoc!“, ale žádná odpověď nepřichází. Mezitím spadl z police. Oddechl jsem si, když jsem viděl, že se plazí ke dveřím a už je skoro pryč. „Kam asi šel?“, říkám si.

Usínám...Probudí mě další hrom a já se rozhodl. Rozhodl jsem se mu postavit. Plazím se po schodech z druhého patra, všude kolem mě je ticho a černočerná tma. Všichni asi spí. Znovu se zablesklo. Překonal jsem poslední schod, v zrcadle vidím něco podivného, zvláštní odraz z kuchyně. Jdu se podívat blíž a krok po kroku odhaluji tu strašnou realitu. Pod rouškou měsíčního svitu zde leží má matka. V potocích krve a nožem v hrudi. Krev jako by tvořila potoky a spojovala se v řeky, leží tu dlouho, ani kapka krve v ní nezůstala. Nůž se leskne a odráží měsíční světlo. Mám pocit, jako by měl ze světla svatozář. Rukojeť je ještě teplá od vraha. Ty zrůdo! Ty... TY plyšový netvore. Jsem si jist, že to byl on. Rychle šplhám po schodech, jeden, druhý, třetí, bože, ty schody jsou nekonečné. Moje oblečení pro batolata se mi po schodech neustále klouže a mám pocit, že se nikdy nedostanu do bezpečí své postele. Už jen poslední úsek, šplhám po věcech k posteli a nakonec jsem tam. Další večer mě do postele ukládá otec. Ničeho si nevšimnul, ani toho, že tu moje matka není? Jsem dočista zmatený. Možná to byl jen sen, možná ten medvěd... Vidím tě, ty netvore, znovu sedíš na policice jakoby nic. „Tati, prosím, neodcházej!“ Nedivím se, že mi nerozuměl, jsem malé dítě, ještě neumím mluvit. Tma, znovu ta samá noční můra. Sedí a sedí. Musím ho sledovat, nesmím usnout, nesmím usnout. Jsem vzhůru, ale kde je medvěd? Usnul jsem a on znovu zmizel. Nebojím se tě. Slyším hlasy. Našeptávají mi, ať zůstanu, kde jsem. Ne, nemohu přijít i o otce. Rozhodl jsem se sejít dolu. Když jdu kolem kuchyně, pozorně sleduji zrcadlo a vidím, že to sen nebyl: tentokrát je moje matka v černém pytli.

Z pytle kouká jen nůž s měsíční svatozáří.
Rychle se vzdalují.

Pokračuji dál podle divných zvuků, které slyším. Povede se mi vyšplhat k zakrvácené klíce od ložnice a už vím, že je znovu zle. Otec byl rozmetán po celé místnosti. Tátova hlava je napíchnutá na madle skříně. Jeho ruka mi leží u nohou. Střevo obtočená kolem lustru visí přímo nad medvědem, který se na mě řehťá z postele. Rozeběhnul se na mě. Nech mě! Praštil jsem ho. Opatrně se na něj podívám. Sedí a sedí. Zase sedí, pořád jenom sedí. Kopnu do něj. Konečně leží. Bezmocně leží na zemi. Je po všem. Pro jistotu se z kuchyně vracím s nožem, abych si byl jist, že už nikdy neožije. Sice byl o kus dál než předtím, ale na to teď neberu ohledy. Cupuji ho na kusy. Házím ho po celé místnosti. Stejně jako to udělal on s mým otcem. Moje dílo je dokonáno. Ale co mi to připomíná? Ta zrůda! Rozcupoval jsem medvěda stejně jako on mé rodiče. Když se otočím zpět do ložnice, plyš na stěnách není. Krev mých rodičů je na mých rukou. Úzkost a vztek lomcují mým tělem. Ale co je to za tělo, proč mám na sobě plyš?!

Matěj Hajský

Maturita 2018

Jitřenka za obzor se sklání,
pomalu a líně.
Jak hlávka zelí! - v horském klíně.
Podívejte se vši na ni!
Nastává čas bílé Luny.
Večernice večeri již hlásí.
Chléb a víno smutek hasí.
Nastává čas černý, temný.
Noc je pouze jiný den.
I když slunce nezahřeje,
pot se rojí na mém těle
Mrákoty jsou snad jen sen.
Měsíční svit odrazem je.
A Večernice - naděje?
Dvanáctá hodina odbila.
Mrak noční oblohu zakrývá
Rosa zem zimotou zalévá.
Lampa zhasla docela.
Již vychladla horká čokoláda.
Kde jsou ty zlaté časy,
kdy obloha měla ještě vlasy?
Bez světla tělo strádá.
Sic v půlce cesty jsem,
chtěl bych se vrátit zpět.
Z budoucna mám strach.
Proč není stále den?
V laguně topí se vysněný svět.
Nezbyde nic než jen prach.
Bdím a spím. Již jsou dvě hodiny, možná i víc.
Oči mé nevidí. Prázdnota, vůkol klid a mír.
Konec mi přichází. Nastává zkáza všech vír!
Spánek mě umoří, až mysl dohoří, nezbyde
nic.

Pustinou bezduché torzo studenta kráčí.
„Lano si vem,“ bezlisté stromoví pje.
„Pojď blíž,“ propast dí, k níž člověk spje.
„Život je smrt,“ tak zní kánon račí.
Šedivý motýlek z lebeční dutiny nektar sosá,
toť lišaj smrtihlav, kdo spánku nepřeje.
Těžký pád čeká mě, to už teď vím.
Vyhnout se přírody volání již se nedá.
Tma a sen posměchem baví se, náhrobek
tesaje
Už nemám důvod, proč hledat rým další.
Na skále vysoké stojím já. Vzpřímeně.
Dýchám vzduch. Těším se.
Přes hory, přes doly, dívám se do dáli. Zlý vítr
naráží na tváře.
Celý kraj už čeká. Horizont vypouští útržky
rudé záře.
Ještě tak minutu, poslední nádech a - sluneční
paprsek údolím řítí se.
Nový den je tady, čas skvělé nálady. Oslavné
popěvky zpívá nám ptáků roj.
Pod skálou, na skále radost a štěstí je.
Jampampam tyjádám. Kámen mi z mozku
spad'.
Včely a motýli blázní jak opilí. Chlorofyl v
květinách glukózu vyrábí. Na světě pod
Sluncem každý je rád.
Je konec noci a temné tmy. Vzplanul oheň náš
vysoko nad zemí. Ráno zas vyhrává boj.
Ať dělám, co dělám, každý den přichází nový
den.
Ať dělám, co dělám, když čelím osudu,
poznání nabudu.
Ať dělám, co dělám, ta cesta vystraší občas i
mne.

Ať dělám, co dělám, život vždy poráží noční
sen.
Ať dělám, co dělám, rozum vždy nad srdcem
musí mít nadvládu.
Ať dělám, co dělám, noc je jen absence dne.

Matouš Pikous

The Stolen Spear

(inspired by the story Lord of the Flies by
William Golding)

A group of boys and girls crashes an a forlorn
island. There are no adults, but there is fruit,
animals and water. They build shelters, the
boys hunt and the girls take care of fire. One
girl – Ravy – has got a knife that she uses for
making her own spear. But boys, who must
hunt, want her knife and they decide to steal it.
Ravy hides in a grotto in the forest.

One day Vicil, the main boy hunter, finds her
cave and he steals her knife and spear. Ravy
hides in another grotto, that is hidden more in
the deep forest. She can't hunt now, so she
steals food from the group of boys and girls.
But the girls think, that the boys are stealing
their food, so they attack the boys. After that
they separate into two groups – one of girls
and one of boys – and a big battle is starting.
Ravy doesn't want any fight, so she comes out
and tells them the truth. The boys and girls
join together again but they leave Ravy out of
the group. Vicil is the new leader and he wants
to kill Ravy. She runs away and sets fire to the
forest. Then she hides in her grotto, where she
stores her stolen food.

Only two boys – Lee and Zeri – and one girl –
Yanny - survive the fire disaster. They join
Ravy, she's their leader. After exploring the

island, they find a small piece of forest, but also a great danger - Vicil. He kills Lee and Yanny by his stolen spear, but he doesn't know, that he is standing on a blocked geyser. There's such big pressure, that he flies to the sky by the power of water. When he falls back, he breaks his neck and he dies. After some time Ravy and Zeri fall in love and they live together on this dangerous, but beautiful island.

Markéta

Kreativní slovník z primy

explosion apple – granátové jablko

little horse – koníček (hobby)

nose feeling – smrad

mouth opening – zívání

sandwich – písková čarodějnice

Kryštof

Fotodeník: Úryvky z kulturně historického kurzu v Praze

14.-18.5.2018

/Pražský hrad

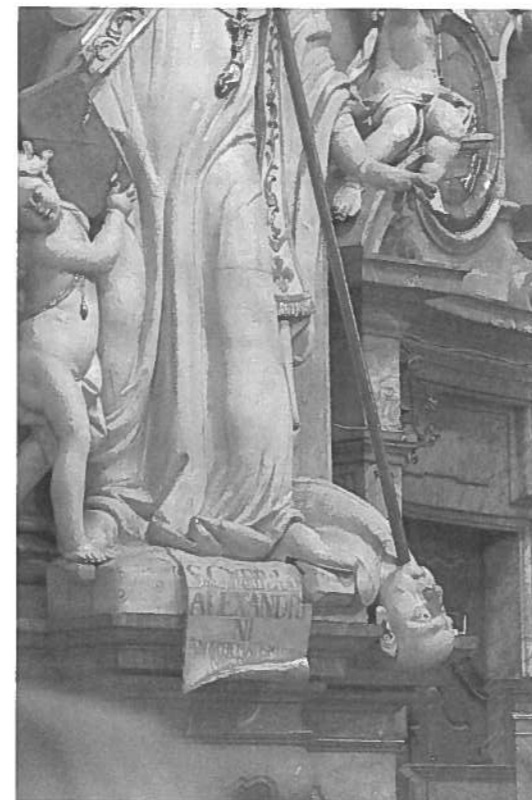

Na začátek tu je klasika, pohled z Karlova mostu na Pražský hrad.

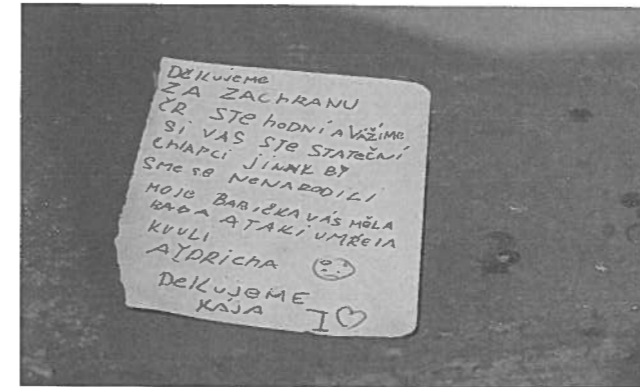
/Chrám svatého Mikuláše

Prohlídku barokního chrámu jsme si všichni užili, jen Nestorius nebyl moc nadšený. (viz následující obrázek)

/Národní památník hrdinů heydrichiády

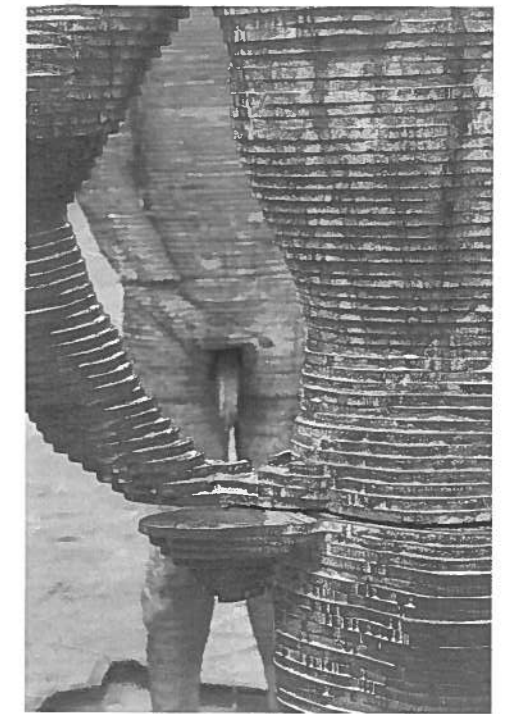

Když stojíte v tom tmavém sklepe a uvědomíte si, že tam někdo trávil ve strachu několik měsíců, působí to depresivně. Ani hezké vzkazy od dětí neudělaly vylepšit. Dokážu si představit profesory českého jazyka, jak si nad nimi zamačávají slzy.

/Proudý, pohyblivá socha Davida Černého

Střední část sochy je v oblasti hýždí pohyblivá a ovládaná elektronicky. Dokonce je tak pohyblivá a zručná, že pokud chcete, aby napsala proudem třeba vaše jméno, stačí poslat sms a tím přeprogramujete původní nastavení.

/Rudolfinum, výstava „Standing Water“

by Matt Collishaw

Výstava byla velmi dobře promyšlená, umělec si pohrával s efektem tmy, která přidávala vážným tématům na dramatičnosti. Byla zde témata jako poslední jídlo před popravou, koncentrační tábory nebo vraždění neviňátek v Betlémě.

/Valdštejnská zahrada, „útok“

Ačkoli páv korunkatý vypadá mírumilovně

a vznešeně, za jeho tmavýma očima se skrývá samotný ďábel. Jeho největší výzbrojí nebyl nádherný okatý ocas, ale jeho pištivý a ohlušující vriskot.

„Kempování pod Karlovým mostem, aneb bolí nás nožičky“

Občas nastaly psychicky náročné situace, ale protože jsme odolní jedinci, dokázali jsme si poradit.

/Zámky zamilovaných

"Láska, všude samá láska..."

Pro někoho byl most lásky překrásným místem, který je nutil se při pohledu na zámky usmívat. A pro někoho to byla zase kýčovitá záležitost, kterou rychle přešel, aby se náhodou nenakazil pozitivitou, kterou toto místo překypuje.

/Staroměstské náměstí

Jestli neznáte hru „tři sta stop“, známou také jako „žabičky“, určitě si ji zahrajte na Staroměstském náměstí v houfu lidí. V podstatě jde o to, že musíte druhému skočit na nohu a jeho úkolem je se vyhnout. Po pár minutách se k nám přidal i procházející průvod seniorů.

/Lennonova zeď

/Národní divadlo

/ulička u Katedrály svatého Víta

Eliška Košťálová

Sulané: Návrat temnot

Milý čtenáři,

již pár roků pracuji na fantasy románu, který jsem konečně dokázal dostat do výsledné podoby tak, abych jej mohl někdy v budoucnu vydat. Nehodlám Tě zatěžovat vypravováním, o čem příběh je. Rád bych Tě však prostřednictvím krátké ukázky nalákal ke čtení a vzbudil v Tobě chuť zjistit, jak vše nakonec dopadne. Ukázka, kterou Ti zde předkládám, je totiž jen zlomek toho, o čem se můžeš v celém románu dočíst...

Jan Cýrus

Sulané

Návrat temnot

Pomalou vyšli ven před jeskyni. Krčili se, aby nebyli tak nápadní a našlapovali velmi opatrně – v lese se nacházelo mnoho popadaných větvíček, které by je mohly svým zapraskáním prozradit. Jack kráčel první, s taitou před sebou, připravený odvrátit jakýkoli nenadálý útok. Reila šla hned za ním a v těživě měla připravený šíp. Shodli se na tom, že bude lepší, když se jeskyni pokusí opustit nepozorovaně. Medvědi mají horší zrak, takže tu byla jistá naděje, že by unikli bez povšimnutí, ale sami tomu nedávali velké šance.

Jack měl napjaté celé tělo. S nastraženými ušima poslouchal, jestli neuslyší sebemenší náznak blížícího se nebezpečí. Přestože nic neviděl, instinktivně cítil, že tu medvědice někde je. Pak se ozvalo křupnutí větvičky a Jackovi poskočilo srdce strachem. Uslyšeli tiché zlostné funění a těžké neohrabané kroky, jak se k nim něco blíží.

„Reilo, uteč,“ zašeptal tiše. Z jejich původního plánu vytratit se nepozorovaně sešlo a na řadu nastupovala improvizace. Reila zběžně zamířila a vystřelila po nedaleké skále. Jack uslyšel rychlý svist letícího šípu a pak se ozval skřípot kovu o kámen. Na chvíli se objevily oranžové jiskry, které označily dráhu letícího šípu. V tu chvíli se už dívka rozebíhala pryč do hlubin lesa. „Vrátím se!“ zvolala ještě a pak zmizela ve tmě.

Jackovi ta troška světla z jisker pomohla zorientovat se. Na okamžik spatřil temný obrys chlupů a svalů, který byl teď nedaleko od něj. Navíc se zdálo, že medvědici jiskry zastavily a přinutili držet se kousek dál od něj. Neviděl bych jí. V hlavě se začal Jackovi rodit nápad. V duchu poděkoval Reile za tu chvilku času navíc.

„Hej!“ zařval a bouchl taitou o strom. „Tady jsem ty tupá chlupatá koule! Tak dělej, pojď si pro mě!“ Párkrát znovu bouchl taitou o zem. Pak se obrátil a sprintoval pryč. Medvědice si křiku všimla. A co víc – pochopila, že človíček, který vyvolává oheň na dálku, je pryč. Takže už jí zbýval jen jeden. Zlostně zavrčela a dala se za ním. Jack běžel po úzké cestičce. Nebo se aspoň domníval, že je to cestička – ve tmě ji nedokázal pořádně rozeznat. Co chvíli zakřičel, aby ho medvědice

neztratila. Ale ukázalo se, že zvíře nemá vůbec žádný problém dostihnout ho – naopak, medvědice byla ještě o něco rychlejší než on.

Jack pochopil, že takhle by ho brzy dostihla. Cítil její horký dech na zádech, sliny létající od tlamy, zuby ostré jako dýky. Rychle se rozhodl raději šetřit dech a místo rovného běhu začal prudce kličkovat. Slyšel za sebou temné bručení funící medvědice, která ho s každým krokem pomalu doháněla. Uvědomil si, že jestli ho zvíře dostihne, je po něm.

Pak konečně vběhl na malý palouk. Všiml si ho už cestou sem a napadlo ho, že by tu mohl být více světla i teď uprostřed noci. Nemýlil se. Zalila ho záře hvězd a měsíce. Ačkoli to byl jen nepatrný rozdíl mezi tmou v lese, bylo to to nejlepší, v co mohl doufat.

Uprostřed mýtiny bylo pár větrem vyvrácených, hodně tlustých stromů. Jack jeden z nich přeskočil, rychle se za něj překulil a ukryl se v jeho stínu. Slyšel, jak medvědice strom těžkopádně přeskočila a pak uviděl, jak tvrdě přistála kousek od něj. Srdce mu divoce tlouklo, jako by se chtělo probít ven z jeho těla.

Uvědomil si, že kdyby tu zůstal takhle schovaný, nemusela by ho medvědice vůbec najít. Pocítil chvilkový nával naděje, že by se mohl úplně vyhnout boji o život. Ale pak si vzpomněl na Reilu; kdyby na ní medvědice uprostřed lesa najednou narazila, neměla by dívka vůbec žádnou šanci. Zamračil se.

Na předloktí mu zazářilo jeho Znamení ve tvaru S. Jeho vlastní znamení, říkající že je v ohrožení života. Ale také jasně hlásající, že je

Sulan. Sulan! Žádný zbabělec zalezlý za kmenem stromu.

Odhodlaně se postavil na nohy. Rozhodl se. Nenechá se strachem ovládat, překoná ho, tak jako všechny překážky doposud. Každý správný Sulan by to tak udělal. Vyšel na světlo měsíce a namířil na zvíře taitu. „Tak pojď!“ vykřikl. Medvědice si ho všimla a vítězně zaryčela, jak si uvědomila, že jí její kořist neunikla.

Jackovi se v hlavě vybavily hodiny strávené v lese bojem s Tarinem. Všechny překážky, které musel překonat, všechny obtíže, které ho za tu dobu potkaly. Na to všechno si teď vzpomněl, a to vše teď vyústilo v odvahu postavit se hroznému zvířeti v boji.

„Tak pojď,“ zopakoval, tentokrát už tiše a přikrčil se do bojového postoje. Medvědice se na něj s hrozným vrčením vrhla. Mocnými skoky se k němu rychle blížila. Při tom posledním se odrazila svalnatými zadními nohama a skočila chlapcovi po krku.

Jack stál na místě připravený až do poslední chvíle a pak se vrhl stranou. Dopadl na bok a překulil se do kotoulu. Viděl, jak medvědice plnou rychlostí narazila plecemi do padlého stromu, který ležel těsně za ním. Slyšel praštění kostí a trhání vazů. Medvědice krátce zaúpěla, hned se ale stavěla zpátky na nohy. Teď kroužili kolem sebe v úzkém kruhu. Navzájem se posuzovali a hledali na tom druhém jeho slabší stránky. Medvědice se přesvědčila, že na tohohle človíčka nebude platit jen tak nějaký zbrklý útok. Měřila si ho pohledem a u toho tiše vrčela a cenila zuby. Jack si naproti tomu všiml, že medvědice kulhá na pravou přední nohu – nepochybně

následek nárazu do klády. Rozhodl se této nepatrné výhody využít. Zaútočil.

Udělal dva rychlé kroky směrem k medvědice a pak se odrazil od kamene částečně trčícího nad zemí. Vyskočil nad medvědice a v letu se mu podařilo bodnout jí taitou do zad. Medvědice se zmateně rozhlížela, kde ten človíček je. Pak ucítila ostrou bolest v zádech a znovu vztekla zařvala. Jack doskočil na nohy a hned byl zas připravený k útoku. Jenže medvědice se s překvapivou zuřivostí otočila na zadních a začala se na chlapce drásat svými tlapami. V měsíčním světle se zaleskly dlouhé drápy ostré jako břitvy a donutily Jacka se krýt. Chlapec ustupoval před nečekaným nápirem, vykřýval mohutné údery taitou a pokoušel se je co nejvíce tlumit a vstřebávat. Některým příliš silným úderům, které by odrazit nedokázal, se musel vyhýbat. Ve většině případů se mu to povedlo, ale pak náhodou škobrtl o malý výmol v zemi a na chvíli při krytí zaváhal – to byla obrovská chyba. Medvědice se rozehnala a mocným úderem tlapy zasáhla chlapce do ramene. Vykřikl náhlou bolestí a stáhlo se mu hrdlo. Jack sice v návalu adrenalinu necítil takovou bolest, jaká se mu doopravdy rozlévala tělem, vnímal však krev, která mu rychle začala vytékat z otevřené rány a barvila mu rukáv jeho trika do ruda.

Pocítil nával paniky. Paniky a odvahy zároveň. Bojuje tu o život. Jako by mu to do té doby pořádně nedocházelo. Do té doby si připadal jako v lese, kde pouze mlátil taitou do stromů obalených lanem. Jenže tržná rána na rameni ho vrhla zpátky do kruté reality.

Nedokázal udržet chladnou hlavu a zachvátit ho vztek. Přešel do útoku. Tentokrát on

zasypával medvědice ranami. Neuvědomoval si, že u toho křičí a snaží se přehlučit medvědice svým hlasem. Prostě do zvířete bušil a bodal, jak nejsilněji a nejbolestivěji mohl. Medvědice sice začala couvat, ale chlapec ji svými útoky nijak vážněji zranit nemohl – z pár ran na těle, kam jí Jack při svém běsnění zasáhl jí prýštila krev, ale to jí nedělalo žádné starosti. Měla tak silnou kůži, že se přes ní žádné rány k masu a svalům nedostaly. Její kůži by jí neprobodl ani šíp, natož to divné párátka v človíčekových rukou.

Jack si to uvědomil také. Cítil, jak ho chvilkový vztek opouští a do hlavy se mu vkrádá zpátky zdravý, klidný rozum. Zpomalil a snažil se vymyslet nějaký plán. Jenže na nic nemohl přijít. Pak ho něco napadlo. Bylo to sice šílené řešení, ale kdyby se vydařilo, mohl tak zvíře přemoci. Několikrát polkl – začínal pociťovat tepavou bolest a cítil, jak mu jeho paže z úbytku krve postupně ochabuje. Musí to zkusit.

Rozeběhl se. Udělal krátký oblouk kolem medvědice a pokračoval v běhu kolem ní. Sprintoval, jak nejrychleji dokázal. Medvědice se za ním nemotorně točila. Postavila se na zadní a s hlubokým zaduněním se vrátila na všechny čtyři. Pokoušela se ho nespustit z očí, ale človíček byl na ní příliš rychlý, takže ho na jednu krátkou chvíli ztratila z dohledu.

A toho Jack využil. Skočil po ní a obemkl taitu kolem medvědiceho krku. Chytil zbraň oběma rukama a začal ji přitahovat co nejsilněji k sobě. Medvědice zavyla překvapením. Pokusila se Jacka setřást, ale nepodařilo se jí to. Pevně se na ní držel a nechtěl se pustit. A co pro zvíře hůř – medvědice se přestávalo

dařit volně dýchat. Na krku cítila silný stisk několikanásobně zvýšený taitou, který se s každým nadechnutím stupňoval, až přerušil její hrtan úplně. Začala se dusit.

Točila se v kruhu a vydávala hrozivé dávivé zvuky. Tlapami na Jacka, pevně se držícího na jejích zádech, nedosáhla. Z posledních sil se postavila na zadní a převrátila se na tlustou kládu, břichem k noční obloze. To Jacka rozhodilo – nebyl připravený na prudký náraz, který mu vyrazil dech. Medvědice ho přimáčkla a drtila ho svou vahou. Na nepatrnou chvíli chlapec sevření povolil a medvědice toho využila – převrátila se zpátky na všechny čtyři a švihla zadkem vzhůru.

Pohyb Jacka připravil o rovnováhu, přeletěl medvědice přes hlavu a s bolestivým zaduněním dopadl do prachu necelé čtyři kroky od zvířete.

Pokusil se nahmatat taitu, ale byla od něj příliš daleko. Při letu dopadla někam do houští, kde mu teď byla úplně k ničemu. Medvědice, která se konečně naplno vzpamatovala, přešla kležícímu Jackovi a s vítězným zavrčením se postavila na zadní nohy. Od úst jí tekla slina. Zvedla tlapu s drápy, připravenou k poslednímu smrtícímu úderu. Jack zavřel oči. Najednou se ozval tichý svist. Chlapec ho poznal, ale medvědice ne. Zvedla hlavu od své oběti a zmateně se rozhlížela kolem. V tu chvíli narazil bíle opeřený šíp do klády vedle ní. A za ním další a hned po něm další. Medvědice se se zoufalým zafuněním znovu stáhla kousek dál od chlapce.

Jack děkoval všem bohům, a vedle nich také Reile. Vyhrabal se na nohy, jenže si s hrůzou uvědomil, že šipy pojednou přestaly létat.

Všimla si toho i medvědice, která se už zase chystala do útoku. Jackovi se sevřelo hrdlo.

„Dost!“ vykřikla Reila a vběhla mezi mohutné zvíře a Jacka. V ruce držela luk, ale v něm neměla připravený žádný šíp, i když v toulci jich měla ještě přinejmenším šest. Postavila se proti medvědice a odhodila svou zbraň stranou. Medvědice se zastavila a zatvářila nechápavě – pokud se to tak dalo nazvat. Ztuhla uprostřed pohybu a pozorně si dívku prohlížela. To je ta, co střílí oheň a větve, uvědomovala si. Ale je beze zbraně a teď se mi dokonce klaní! Byla to pravda. Reila se medvědice hluboce poklonila a setrvala tak několik dlouhých sekund. Jack ji nechápavě pozoroval. „Co to děláš?“ zeptal se roztřeseným hlasem. „Zmlkni,“ sykla k němu. Pak obrátila plnou pozornost k medvědice a Jacka si víc nevěšovala. Na chvíli zavřela oči a párkrát se zhluboka nadechla. Chlapec už podobnou situaci jednou zažil – a to u jeho prvního setkání s Tarinem. Překvapeně pozoroval, jak dívce začaly svítit ruce. Objevila se kolem nich světle zelená záře a zalila okolní bílé měsíční světlo svou příjemnou barvou. Reila oči znovu otevřela. V obličejí se jí skvěla hrdost. Medvědice byla zřejmě překvapená mnohem méně. Měřila si Reilu od hlavy k patě, ale už vůbec nevypadala, že by chtěla zaútočit.

prohlásila najednou Reila snejvětší vážností. Jack si v první chvíli myslel, že si snad dělá legraci. Údiv mu ale ztuhl na tváři, když si uvědomil, že medvědice snad Reile rozumí. Zvíře párkrát hluboce zafunělo a pohodilo kchlapcovi hlavou, jako by na něho medvědice poukazovala. Reila ve své podivné řeči pokračovala. Dívka ukázala na Jacka prstem. Medvědice posměšně zafuněla a jednou hrábla

tlapou do písku v zemi. Vypadalo to, jako by právě Reile něco normálně odpověděla. A ještě se u toho Jackovi smála! Chlapec je obě nechápavě pozoroval a nezmohl se ani na slovo. Reila se hluboce uklonila. Mluvila sice tímto divným jazykem, ale medvědice jí nejspíš rozuměla každé slovo. Spokojeně zafuněla a sedla si na zadek. Jack se konečně probral k životu. Nechápavě na Reilu pohlédl a než konečně promluvil, dvakrát zmateně polkl.

„T... Ty mluvíš s medvědy?“ zeptal se a hlas mu na chvíli uvízl v krku. „A jak jsi dokázala vyvolat ? Tvrдила jsi, že to neumíš!“ Než Reila odpověděla, pohasla jí záře na ruce. Dívka se nepatrně zachvěla, jako by jí byla zima. Pak se sesunula k zemi vedle Jacka, úplně vyčerpaná. Jack kní rychle přiskočil a zachytil ji. Pomalu jí položil na zem.

„No,“ řekla tiše a oči se jí u toho přivíraly únavou. „Já... já nevěděla, že se to stane – prostě jsem to nějak cítila. Měla jsem o tebe děsný strach a... a musela jsem něco udělat. A pak se najednou objevila ta záře a já začala s Tes nějak mluvit.“ „S Tes?“ podivil se Jack. Reila pomalu přikývla.

„Tak se jmenuje – Tes.“ Ukázala na zvíře, sedící kousek od nich. Medvědice při zaslechnutí svého jména nepatrně zafuněla. „Promiň, jsem strašně unavená,“ řekla Reila po chvíli. „Jako by mě všechno to mluvení úplně vyčerpalo.“ „To asi ta ,“ zapřemýšlel Jack, ale pak upřel pohled na dívku. Reila vypadala, že každou chvíli usne vyčerpáním. Jenže ještě jí nemohl nechat usnout. Byl tu jeden vážný problém v podobě sedícího

medvěda, který se ho ještě před chvilkou pokoušel zabít.

Lehce dívkou zatřásl. „A co mám dělat s...“ zapátral v paměti, „s Tes?“ Reila neotevřela oči, ale než úplně usnula, špitla: „Její medvěd je kousek odsud. Stačí, ať si ho zavolá k sobě. Nemusíš se jí už bát, řekla jsem jí, že jsi přítel. Zítřka to všechno dořeššš...“

Usnula, než dopověděla poslední slovo. Jack si povzdychl – celá situace mu připadala tak absurdní, že se po chvilce začal dokonce smát. Tes ho nechápavě pozorovala a civěla na něj svými velikýma očima. Když se chlapec konečně trochu ukonejšil, rozhodoval se, co by měl udělat. Nejprve vzal Reilu do náruče a přenesl jí na kraj palouku, kde rostla vysoká tráva. Položil jí na měkkou zelenou podestýlku a nechal jí odpočívat. Pak zavolal Tes – přiběhla k němu jako dobře vycvičený pes. „Jdeme hledat to tvoje medvědě,“ řekl odevzdaně. Civěla na něj svými očima a nejspíš mu nerozuměla ani slovo. Povzdechl si a mávl u toho rukou. „Tak jdem.“

Jan Cýrus

Anglie 2018

Už na začátku školního roku se mluvilo o tom, že se během dubna uskuteční výlet do Anglie. Hned, jak se o tom zmínila paní profesorka Csibová, nám bylo jasné, že tam musíme jet. Doma jsme všichni informovali rodiče, kteří byli samozřejmě nadšení. A bylo to jasné - v dubnu pojedeme do Anglie!

Když se blížil den odjezdu, u nás ve třídě se nemluvilo skoro o ničem jiném. Hrozně jsme se všichni těšili. A bylo to tu! Čtrnáctého dubna ráno jsme se všichni i se ZŠ Doctrina sešli na Rybníčku u autobusu. Cesta byla sice trochu dlouhá, ale téměř celou dobu jsme si pouštěli písničky, takže jsem si ji i užila.

Druhý den ráno, když jsme vystoupili z autobusu, jsme navštívili mini městečko a 4D kino v Torbay. Poté jsme se šli projít a následovalo to nejdůležitější - rozdělení do rodin. Já, Anička a Johanka jsme bydleli u Wendy Foster a jejího manžela. Byli opravdu moc milí, neměli problém si s námi popovídat a dobře vařili.

Druhý den jsme šli poprvé do školy, kde jsme byli rozdělení do skupin podle obtížnosti. Já skončila v prostřední. Po třech hodinách ve škole jsme jeli navštívit Tintagel Castle. Hrad byl sice zavřený

kvůli silnému větru, ale nás to neodradilo, a tak jsme alespoň navštívili blízký kostel.

Třetí den jsme po škole jeli to město Exeter, kde jsme se podívali po památkách a měli jsme rozchod. Večer jsme se vrátili k rodině, která pro nás opět připravila výborné jídlo.

Čtvrtý den jsme šli do školy, kde jsme se učili klasické fráze pro dorozumívání se v cizích zemích. Po škole jsme jeli do přírodního parku Haytor. Bylo opět větrno, ale byl to pěkný výlet. Poznali jsme krásnou anglickou přírodu a zahlédli jsme i divoké koně. Pátý den jsme pluli lodí do městečka Dartmouth, v němž jsme dostali rozchod. S kamarády jsme se tam procházeli a užívali si volného času.

Večer v rodinách jsme si popovídali s Wendy i jejím manželem. Bavili jsme se o rodině, škole, jídle, zkrátka o všem možném. Pak jsme jim daly dárky jako poděkování za to, jak se o nás dobře starali.

Ráno jsme potom vstávali hodně brzy, protože nás čekala cesta do Londýna a domů. V Londýně jsme navštívili hodně zajímavých míst, ale pro mě byl asi nejzajímavější Buckinghamský palác. K večeru jsme nastoupili do autobusu a po

noční cestě jsme dorazili domů. Celý výlet jsme si užili tak moc, že jsme se domluvili, že příští rok chceme jet zase a ve stejné partě.

Sára Magdová

Haiku – sekunda

Stinky little pig

Its day is coming quickly.

I like bacon too.

Kája Cikánková

High winds cut down trees;

Giant snowflakes falling down.

No one surviving.

Kryštof Redl

Loud thunder rumbling,

People are running away.

Lightning striking now!

Josef Škoda

The weather is hot.

Many colourful flowers,

And cows eating grass.

František Beran, Adam Kavka

Sand is rising fast,

Animals hide from the storm.

Sandstorm takes the land.

Kamil Soltan

Living in America part 3

Hey everyone,

So this is my last report from the US. It has been incredible 10 months, I have met a lot of interesting people and experienced more than I did during the first 15 years of my life. My host parents - they are like a family to me now. Those ten months have been more like a vacation. Lots of travelling, experiencing a new culture, trying new foods... you name it. And honestly, even the school was much easier. All in all, my year in the US has been just one long awesome summer break.

And the real summer break has already started for me. The school year at most schools in the US starts in August and finishes in May.

This part is so far the best and the hardest one at the same time because I will have to leave in just a few days. On the other hand we're travelling a lot and I'm finally with my family and I'll get to see all my Czech friends soon as well. I would be lying if I said that I didn't miss them.

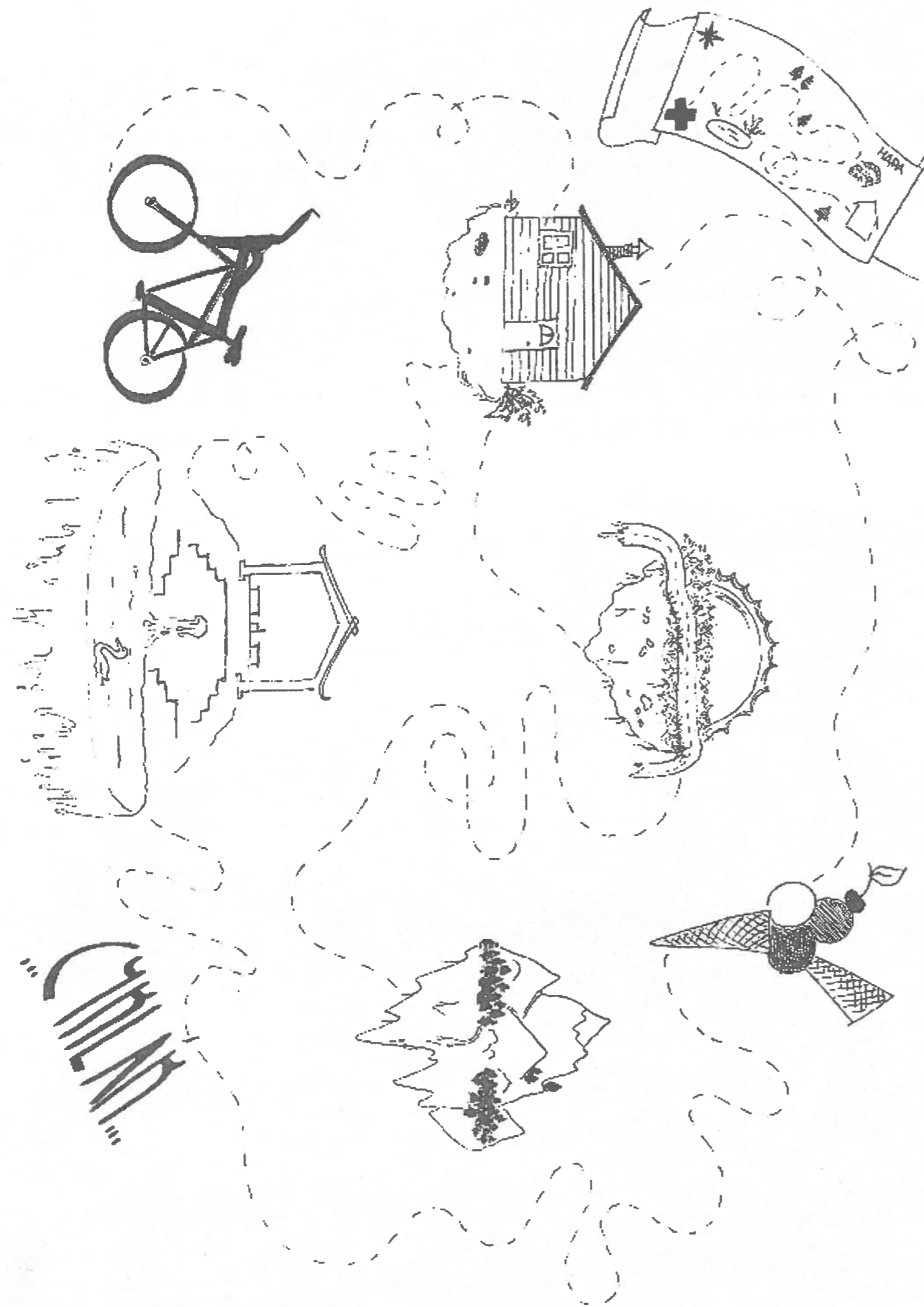
When my parents came to the US, I realized how bad my Czech had become. English feels now more natural to me. My Czech is still much better than my English, for sure, but it doesn't feel like my first language anymore. At least for now. I really wonder how I will do with my Czech when I come back.

If I had to summarize my experience, literally the only thing that I didn't like about America was the school cafeteria. I mean, either burger or pizza with fries every single day for lunch, those weren't really good choices. I will really miss the people though. The vast majority of

the people here are nice, kind, and really helpful, and it doesn't matter if they know you or if you're a stranger.

Certainly the best thing about leaving is that I can come back whenever I want. Columbus is now like my second home, and I can come for a visit, summer break, to college, etc. I know the people here, I know the habits, I know the drill, I have some friends here. I'm happy to know I can just pack my stuff and come. And I will one day, that's for sure.

Jan Kubáček

PSACÍ STROJ

Jedem do té doby klidný víkend, jsem se vydala navštívit moji babičku. Moje babička nemá /na rozdíl od autorky/ člověk, který by skladoval nepotřebné věci. Proto mi bylo jen tak mezi řečí oznámeno, že přemýšlí nad vyhozením starého psacího stroje. Argumentovala takřka neprůstřelně, říkala, že nikdo z nás ho v dnešní době počítačů nepoužije a i kdyby ho chtěl použít nebude vědět jak. Vzhledem k tomu, že si ten stroj pamatuju kam až mi paměť sahá, už jen z nostalgie jsem ho chtěla zachránit, postavila jsem se proto na odpor. Zavzpomínala jsem proto na hodiny rétoriky a vytáhla z rukávu své argumenty. Psací stroj je jen jednodušší verze počítače, nemá vůbec složité ho použít, tvrdila jsem sebevědomě. Abych dokázala, že mám pravdu, rozhodla jsem se na něm napsat temhle článek. A tak jsem se já, dítě moderních technologií, ocitla za psacím strojem.

Na následujících řádcích, vám milí čtenáři, popíšu veškerá úskalí, se kterými jsem se při psaní setkala. Prvním krokem je vložení papíru, tato zdánlivě jednoduchá věc byla mou první překážkou. Zapomněla jsem totiž odklopit zvláštní, kovové cosi nacházející se na vršku stroje, papír se zmačkal a lehce natrhl. Nechtěla jsem se tím rozhodit a odhodlaně pokračovala dál. V dobré náladě jsem začala psát, první čtyři písmena se bez problému otiskla a já předpokládala, že stejně hladce budu i pokračovat. Jenže přišel v pořadí již druhý problém. Jak napsat í? Zmáčknout snad jako prvníčárku a pak i, nebo naopak? Vyzkoušela jsem variantu nedřív písmeno, pak diakritika, chyba. Ani tohle mi ale náladu nepokazilo, všimla jsem si toho totiž až o hodně později. Starosti mi totiž dělal můj ukazováček zaseknutý v mezeře mezi klávesami. V duchu jsem klela jako námožník a naplno si uvědomila obtížnost svého úkolu. Pár dalších vět si našlo cestu z mé hlavy na papír bez větších problémů. Můj znovunalezený vnitřní klid, ale neměl dlouhého trvání, přišel první překlep, zaznamenala jsem ho okamžitě. To mi, ale to mi, ale bylo dost k ničemu. Tak jsem já, milovník klávesy delete, seděla před papírem s jasně viditelnou chybou a nevěděla co s tím. Nešetrně jsem malezla záhy. Prostě jsem se tlačítkem, které má stejný znak jako zpět ve Wordu, vrátila o jeden znak zpátky. Chyba se sice nevymazala, ale já měla možnost přepsat chybný znak špatným. Tato metoda není nikterak elegantní, to uznávám, ale když už není tento způsob opravy k přečtení, tak aspoň nejsou vidět hrubky. Psaní na stroji mi také sejmulo příjemné růžové brýle, kterými jsem roky nahlížela na mé znalosti češtiny. Zjistila jsem totiž, že napsat něco o bez autokorekce na první pokus dobře, je věc nesnadná. Myslím si, že nikdo z vás není schopen ocenit ty maličkosti, které za nás dělá počítač, pokud nevyzkoušel stroj. Už jen posunutí kurzoru na další řádek automaticky, vnímám právě teď jako velký luxus. Konec každého mého řádku, provází příjemné cink, problém nastává, když zazní cink a já se nacházím v prostředku slova. I přes všechny předchozí nářky a stížnosti, bych psací stroj doporučila. Hlavně lidem, kteří mají hluché sousedy, chtějí si někde vymlátit vztek, ale nechce se jim kvůli tomu sportovat. V tuto chvíli můžu svoje povídání s klidem na duši zakončit, protože jsem dokázala, že mám pravdu a i moderní generace se umí opřít do kláves.

Zuzka Wacková

